

Reageren:
kunst@ed.nl

◀ Dré Didderiëns bij zijn expositie bij Pennings Foundation.

FOTO ED

Dré over ongemak, onzekerheid, hoop

Simone Vos
Eindhoven

Met een levensgrote zwart-witfoto, een close-up van Dré Didderiëns (die zijn naam zelf met kleine letters schrijft) opent de expo *Verborgen in de bovenkamer*. Confronterend; een opname van een van zijn mindere momenten in de afgelopen jaren.

Didderiëns: „Ik schrok er zelf ook wel van, toen ik de foto zo groot zag afgedrukt. Een soort van crucifix is het geworden. Het is niet mijn bedoeling om het allemaal zwaar te maken, maar hoop wel dat mensen zien hoe ik me gevoeld heb.”

Veel medicatie, dat is echt essentieel

De Eindhovense kunstenaar heeft een chronische ziekte die zelden voorkomt; in 2020 werd er een tumor van zijn hypofyse verwijderd. „Sindsdien sta ik onder controle bij het ziekenhuis en slik ik veel medicatie; dat is echt essentieel. In die periode lag ik 's nachts veel wakker en ook de jaren erna ervoer ik veel ongemak, eenzaamheid en verwarring. Over die onzekerheid en pijn heb ik werk gemaakt. Ik kan erover vertellen, maar mensen gaan ongemak vaak liever uit de weg. Bij deze tentoonstelling hoef

Uit het leven gegrepen, dat is het werk van beeldend kunstenaar en fotograaf Dré Didderiëns (1958) uit Eindhoven zeker. Bij Pennings Foundation neemt hij de bezoeker mee in de impact die een zeldzame chronische ziekte op hem heeft.

je niet te komen, maar als je wilt heb je de mogelijkheid het te zien. Niet alleen kijken, maar ook echt zien wat er is.”

Didderiëns studeerde aan de Academie voor Beeldende Vorming in Tilburg, woonde en werkte als kunstenaar elf jaar in het buitenland (Ierland, Duitsland en Turkije) en maakte vele buitenlandse reizen. In 2001 keerde hij terug naar Eindhoven om hier verder te werken en te exposeren.

In een kleine, intieme ruimte achterin Pennings heeft hij een selectie van zijn werk uitgezet. Foto's, veelal in zwart-wit, korte gedachtespels in tekst op posters, een gebroken bed; het zijn verwijzingen naar zijn leven. Hoe wrang het soms ook voelt om er naar te kijken, het is wel zijn realiteit.

Neem het lege prikbord met een foto erop van 'zijn' lege prikbord in het ziekenhuis. Ernaast de tekst: *ze zeggen altijd/je bent pas echt dood als je wordt vergeten/zo ben ik de laatste jaren/best vaak dood geweest.*

„Eenzaamheid is nog erger dan het ziek zijn zelf”, geeft Didderiëns terug. „Je leert in zo'n periode wie je echte vrienden zijn. Plaatst veel meer in perspectief ook. Ik heb geleerd op een andere manier creatief te zijn. Voor mij is kunst de enige manier om te ontsnappen uit de realiteit. Het gaat altijd door voor mij. Eerder filmde en fotografeerde ik over de hele wereld, dat gaat niet meer. Maar ik kan wel op een andere manier verhalen vertellen, mijn eigen fantasie gebruiken om er kunstwerken over te maken. Ik wil blijven maken en vertellen.”

'Zelfs toen ik in een ziekenhuisbed lag'

Een van de werken op de expo is een reeks foto's met daaronder één woord geschreven. Geïnspireerd op het aapnoot-mies-plankje, dat hij gebruikte om de woorden op gang te krijgen. „Ik hou eigenlijk niet van foto's maken met mijn mobiel, fotografie is een vak en ik gebruik mijn camera het liefst. Maar net na mijn operatie

had ik mijn mobiel vast toen de verpleegkundige me van de ene naar de andere zaal reed. Ik maakte onderweg een foto en zo is deze serie begonnen. Ik wilde toch weer een verhaal vertellen, zelfs toen ik in een ziekenhuisbed lag.”

Sommige werken geven dus expliciet een inkijkje in zijn hoofd, zoals de afdrukken van zijn hersenscans die hij bewerkte. Andere meer impliciet, zoals het gebroken bed, met een comfortabel kussen erin en een foto van een kleeft met de hondpoten van zijn lievelingshuisdieren erop: zijn wolfshonden. Zijn troost naast het bed.

Zo letterlijk benoemt hij nergens wat hij precies bedoelt met zijn foto's en kunstwerken, maar sommige korte teksten geven wel wat weg. Met een knipoog, maar ook treurig bijlagen.

De kunst is voor Didderiëns essentieel, zoveel mag duidelijk zijn. Vastleggen wat er is, een nieuwe wereld creëren in zware tijden en vooral: een reden om door te gaan. In alle donkere is er altijd het licht van de camera of van de mobiele telefoon dat hem weer verder brengt.

■ *Verborgen in de bovenkamer* is t/m 29 maart 2025 bij Pennings Foundation te zien, zie ook penningsfoundation.com

De mannen van Anna

De bekende actrice Anna Drijver was erg onder de indruk van het boek *De Mannen van Maria* van Anneloes Timmerije. Ze vroeg schrijver Maxine Palit de Jongh de roman te bewerken tot een monoloog. Hofnar Valkenswaard, za 15/2, 20.15u.

Poëtische Nederpop

Droom Dit is een intrigerende Nederlandstalige band, geïnspireerd door acts als Joy Division, Radiohead en Wende, maar ook schrijver Cees Nooteboom. Boegbeeld is zanger Sam de Laat uit Eindhoven. Support: Rijnbaart. 15/2 Effenaar.

Leven met epilepsie

Zorgprofessional en documentairefotograaf Anita van de Manakker gunt in haar solo-expo in Galerie Kempro in Sterksel de bezoeker een kijkje in de werelden van drie mensen die dagelijks leven met epilepsie. T/m 23-3, ma t/m vrij 9-16u, zo 13-17u.

Wat te doen